

Mies vej ud af en ATYPISK anoreksi

Skrevet af: Cille Bartelsen

Mies liv tog en drejning, som hun på ingen måde havde forestillet sig. Ungdomsårene skulle have været de bedste år i hendes liv, men blev i stedet indbefattet af sygdom. Mie gik kun i 8. klasse, da et helt nyt fokus begyndte at fylde i hendes hverdag. Sundhed.

Men hvorfor lige sundhed? Hvad igangsatte disse tanker?

Som barn var Mie en anelse buttet, men havde dog stadigvæk en vis ro i kroppen. Samfundets nye syn på den ideelle krop fik pludselig betydning for hende. Hun kickstartede det hele med en "suppekur", hvor hun på en enkelt uge tabte de første 4 kilo. Følelse gav hende blod på tanden, og hun fortsatte derfor i den retning. Ikke med en intention om at tabe sig, men for at skabe en sundere livsstil.

I 10. klasse kom Mie på efterskole. Hun var ikke den eneste på skolen som var blevet fanget af hele sundhedsbølgens greb. Alt handlede pludselig om at være den sundeste, den der fik trænet mest. Inden Mie så sig om var det ikke blot sundhed som var i fokus, men at tabe sig. Efterskolen skulle byde på en masse socialt, ligesom alle tidligere elever beskriver det. Men selvom Mie fremstod som værende "på", var hendes tanker et helt andet sted. Som året gik blev hun "besat" af denne sundhedstanke, og familien fik tilmed øjnene op for den negative udvikling.

Mie kom i behandling på psykiatrisk afdeling i Risskov på grund af hendes vægttab. Det særlige ved netop Mies situation var at diagnosen ikke endte ud i at være "anoreksi", selvom alt fremstod således. Hun blev udredt, og inden hun så sig om stod der "atypisk anoreksi" på papiret. Men hvad er det? Kunne de behandle den form for psykiatrisk lidelse? Mie havde egentlig ikke et ønske om at være undervægtig. Hun ville blot have en sund livsstil, og dertil fulgte de tabte kilo. *"Jeg blev mere og mere fikseret på det*

sundhedsmæssige i madvarer. Til sidst stod den jo nærmest kun på salatblade og æggehvider”, fortæller Mie.

Psykiatrien i Risskov hjalp langt hen ad vejen. Problemet var at Mie manglede et skub, modet til at turde. Men hun følte at alt blev set på som en katastrofe. Alle blev behandlet ens - men hvorfor, når de havde tildelt hende diagnosen “ATYPISK anoreksi”? De havde svært ved at blive enige derude, og det bekymrede især Mies forældre. *“Vi så jo dem som eksperterne, og havde derfor tillid til deres arbejde”,* fortæller Mie på hele familiens vegne. Det var meget firkantet, hvilket gjorde det vanskeligt at løse lige netop Mies problem.

I tiden derude vekslede hun mellem psykologsamtaler og en mestringsgruppe. Det burde være de individuelle samtaler, som gav de mest effektive redskaber. Men Mie fik langt mere ud af timerne i mestringsgruppen. Pludselig gik det op for hende hvor forskellige folks sygdom egentlig var, og alligevel blev alle behandlet ens.

Mie havde brug for en som ikke bare gav ordre fra bogen, men der inkluderede hende i behandlingen. Hun fandt frem til psykoterapeut Mette Bang, og fortalte det til sine forældre. De så hende jo gerne rask, og var derfor enige i at give det en chance. Men, hun skulle love dem ikke at stoppe på Risskov før samtalen med Mette Bang. Hendes første samtale gav hende mod på livet, for pludselig kunne hun mærke den kemi som er essentiel for at turde udvikle sig.. De ord der fangede Mie var; *“Det er ikke din vægt vi skal fokusere på, men dit hoved”.* Mette Bang havde jo ikke en intention om at presse hende til noget som ville forværre problemerne, men tværtimod lære Mie at bekæmpe sin egen sygdom. De skulle finde frem til det der lå til grund for den atypiske anoreksi. På det tidspunkt var Mie selv indforstået med sine problemer, og udviklingen skete derfor forholdsvis hurtigt. Hun følte sig endelig set, hvilket desuden gjorde jobbet mere medgørligt for Mette Bang. Der opstod tillid mellem dem, som gjorde at Mie kunne lukke helt op for sit indre. *“Mette gav mig det skub, som var det eneste jeg manglede for at komme frem i livet”,* fortæller Mie med en glæde i stemmen.

Mie er nu i fuld gang med sit studie, som har givet hende et frirum fra tankerne. Hun er kommet langt, og ser på mange punkter sig selv som rask. Men som Mie udtaler; *“Det er*

svært at sige hvornår det hele startede og stoppede, fordi man altid vil have tanker i baghovedet". Forskellen er at nu kan Mie kontrollere de tanker som af og til dukker op, og på den måde vil hun blive ved med at udvikle sig hele livet igennem.